

LEGE SCHOENEN - BOT

Nicki Deridder

MARC DE BEL

Jij gaf me niet alleen leeskriebels, maar bezorgde me ook schrijfkriebels. Bedankt om me met één mailtje in de juiste richting te sturen.

MAMA

Bedankt om al mijn stomme fouten uit elke pagina te halen en mij het vertrouwen te geven om door te zetten in mijn schrijversavontuur.

PAPA

Bedankt om niet al te enthousiast te zijn.
Het werkte relativerend, maar ook motiverend.

RADOSLAV ARAPTCHEV

Honey, you're a keeper...
En super bedankt voor de uren verbeterwerk!

JEF CALLENS, BRANDED

De enige die ik de zware design taak van boekomslog toevertrouwde. Prachtig werk, as always!

CREATIEF SCHRIJVEN

Zonder jullie hadden Joris, Stijn en Fien nooit aan hun avontuur kunnen beginnen.
Bedankt voor deze kans.

Ik draag dit boek op aan mijn geweldige **OMA** en alle **TANTE MARIA's** in de wereld, maar vooral die van mij.

Waar zouden we staan in deze wrede wereld zonder
super oma's en coole tante Maria's?

<3

HOOFDSTUK 1

DE GOEDE SINT

De schoolbel luidde. Het hamertje was zo hevig dat er wat sneeuw naar beneden dwarrelde. De lucht was nochtans al terug ijzelvrij.

"Yes!" riep Stijn toen hij de speelplaats opliep. "Na de nabewaking eindelijk weekend!"

"En dat is niet alles," viel Joris zijn jongere broer in rede. "Sinterklaas komt!" riep hun kleine zus Fien van op het klimrek aan de andere kant van het plein.

Fien was zeven jaar oud en had mooie blonde haren, net als haar moeder. Ze hield van haar pop die ze altijd meesleurde, ook al waren de haren er ooit afgeknipt door Stijn. Stijn was twaalf, de middelste, had kort bruin haar met piekjes en droeg steeds een donkere jeans, zwarte T-shirts en een zwart polsbandje aan zijn linkerarm. Hij had veel praat en kreeg daarom altijd zijn zin. Gelukkig was Joris anders. Hij was de jong volwassene. Vijftien jaar oud en daarmee de meest verantwoordelijke van de drie. Joris hield van de kleur groen en van een meisje dat Anja heette.

"Ik ga even naar Anja tot mama ons komt halen," zei Joris tegen zijn jongere broer.

"Als ik jouw koek krijg."

"Je hebt er toch zelf een?"

"Geef je de koek niet," begon de pestkop, "dan onthoofd ik Fiens pop."

Hij gleed traag met zijn wijsvinger over zijn keel, alsof hij zijn eigen hoofd afsneed. Zijn ogen keken uitdagend naar de gevulde jaszak van Joris.

"Oké, oké," gaf Joris met een zucht toe. "Hier heb je hem."

Tegen zijn zin gooide hij zijn dinosaurus koeken naar Stijn. Het waren net die lekkere met melkchocolade.

"Bedankt, grote broer!" riep Stijn hem nog na wanneer hij vol triomf wegliep met de koek boven zijn hoofd geheven.

"En mijn meisje dan?" vroeg Joris zich hardop af.

Hij had de dino-snack bewaard om aan Anja te geven, maar nu had hij niets meer. Het was vijf december, de dag voor de verjaardag van Sinterklaas en Joris wou niet dat de goede Sint onder zijn duiven zou schieten door

zijn geliefde te overladen met geschenkjes. Hij moest het gewoon beter doen. Met lege handen sjokte hij door de sneeuw.

"Wat zou ik haar nu kunnen geven? Een sneeuwbal?

Nee, dat is ook niet echt romantisch."

Hij dacht en dacht, maar kon niet op een antwoord komen. Teleurgesteld staaarde hij naar het witte tapijt dat de speelplaats bezaaide, maar ook daar was geen antwoord te vinden. Plots zag Joris twee toffe sneakers in de sneeuw: All Stars, met daarboven een perfect passende jeans. Langzaam liet hij zijn blik verder naar boven glijden. Zijn humeur verbeterde. Knalrode broeksriem en feloranje ski jas. Zijn hart begon sneller te slaan. Prachtige lippen, kleine wipneus, bruine haren die net lang genoeg waren om in een paardenstaart te binden en fascinerende groene kijkers. Joris stond oog in oog met Anja.

"Hoi," zei Joris.

"Hey," antwoordde Anja.

Fien liep huilend de speelplaats over, zoekend naar de troost van haar oudste broer. Haar pop bengelde

hulpeloos tussen haar armen. Joris had ooit papa beloofd zijn zus altijd te beschermen. En Joris zou Joris niet zijn, als hij zijn belofte zou breken.

"Wat is er, kleine meid?" vroeg hij begripvol.

"Stijn heeft mijn drankje afgepakt!"

"Waarom? Heb je hem niet gezegd dat hij er zelf een heeft?"

"Jawel, maar hij zou haar hoofd eraf doen."

Fien stak haar pop bijna in Joris' neus.

"Ik snap wat je bedoelt, zus," troostte hij haar begrijpend. "Binnen tien minuten komt mama. Ik beloof je dat we thuis iets lekkers zullen maken. Iets dat Stijn ons niet kan afnemen. Deal?"

"Heel lekker?"

"Met chocolade en ananas."

Fiens gezicht klaarde op als sneeuw voor de zon en liep terug naar haar geliefde klimrek. Joris keek haar nog even na en besloot dan zijn aandacht terug aan Anja te geven, maar toen hij zich omdraaide was ze al verdwenen. Hij slaakte een diepe zucht. Dat was dan ook het enige dat hij kon doen. Zuchten en denken over hoe het gesprek nog had verder kunnen gaan als Stijn zijn

kleine zus niet constant zou pesten. De claxon van mama's auto deed hem opschrikken uit zijn levendige fantasie. Stijn en Fien liepen al naar schoolpoort, het weekend tegemoet. Ze liepen net dat tikkeltje sneller dan normaal. Joris glimlachte.

"Die kijken vast uit naar de komst van de Sint."

Fien, Stijn en Joris hadden een normale thuis. Hun ouders werkten hard om ze te kunnen geven wat ze wilden. Mama en papa hielden van hun kroost, en zij hielden van hun ouders. Af en toe waren er wel wat ruzies en onenigheden onder de kinderen, maar niets dat niet opgelost kon worden. Kat, de pekwarte huiskat, had het ook helemaal naar zijn zin. Die naam had Fien drie jaar geleden gekozen toen ze een dierenboek las. Kat kreeg aandacht en heerlijke brokken vis met hopen. Het was een prachtig gezin. De thuis waar iedereen van dromen kan, maar nooit zal krijgen. Fien speelde met haar poppenhuis in de hoop er morgenvroeg een paar hebbedingetjes bij te krijgen. Stijn liet zijn mini monstertrucks los op het poppenhuis en vernielde Fiens opstelling van het miniatuur meubilair. Joris hielp met

het zetten van de tafel. Hij hield ervan hoe de heerlijke geuren de eetkamer vulden wanneer moeder achter het fornuis stond. Het beloofde zoals altijd weer een fantastisch maal, waar niemand over hoefde te klagen. Vader kwam thuis, zette zijn koffertje op zijn vaste plek tussen de stereoketen en het dressoir, ontving een zoen van elke zoon of dochter en liep dan regelrecht naar zijn, nog steeds, grote liefde. De gewoonlijke dikke smak deed de kinderen lachen. Ze zagen niets, maar herkenden het geluid uit de duizend.

"Zo," begon vader. "Weeral vijf december."

Hij zette zijn bril weer recht en ontknoopte zijn das.

"Morgen gaan Sinterklaas en Zwarte Piet weer laten zien hoe braaf jullie dit jaar geweest zijn."

"Veel cadeautjes en veel lekkers dus!" grijnsde Stijn.

Vader trok zijn linker wenkbrauw op.

"Dat zullen we morgenvroeg dan wel zien," antwoordde hij uitdagend.

"Aan tafel!" riep moeder.

Het gebrad met gestoomde erwten en wortelen stond in het midden van de grote tafel. De kleurrijke groenten

vulden de kamer met hun zoete geuren en deden elke gedachten aan snoep verdwijnen. Met z'n allen, inclusief vader, spurten ze naar hun vertrouwde stoel. Het eten werd uitgeschept. De erwtjes rolden bijna van de veel te gevulde borden af. Er was meer dan genoeg voor iedereen.

"Ik hoop op een nieuwe webcam," gaf Joris toe. "Eentje met meer megapixels zodat ik Anja nóg beter kan zien tijdens de chatsessies."

Hij verschoof zijn aardappelen naar voren zodat hij ze beter kon snijden.

"Ik wil een brommer," eiste Stijn met zijn mond vol gebraad.

"Daar ben je nog veel te jong voor, Stijn," antwoordde moeder al gauw.

"En eerst je mond leegeten," zei vader streng.

"Misschien krijg ik wel een roze-regenboog-auto voor mijn poppenhuis," zei Fien opgewekt.

Ze schuifelde heen en weer op haar stoel. Ze had al tientallen ideeën om de auto een plaats te geven in haar poppen wereld.

"Roze regenboog?" vroeg Stijn. "Hoe kan een regenboog

nu roze zijn?"

"Het is de naam van de wagen, Stijn," hielp Joris. "Prik haar droom toch niet altijd kapot."

Stijn keek terug naar zijn bord en zweeg. Hij vond nog een wortelschijf onder zijn erwten en stak het meteen op zijn vork.

"Gaan we seffens de schoenen klaarzetten?"

"Natuurlijk," zeiden hun ouders in koor.

"Zodra jullie borden leeg zijn en de afwas gedaan is," vulde moeder aan.

Zo snel hadden ze nog nooit gegeten. Ze werkten de aardappelen een voor een naar binnen, het gebraad verdween in een oogopslag en de groentjes gingen bijna op in rook. Het drietal stond te springen om hun schoen op te blinken en in de gang achter te laten.

Met z'n vijven maakten ze de borden en het bestek schoon. Afwassen was een gezinsactiviteit. Ze vonden het geweldig hoe ze alledaagse klusjes konden transformeren in een leuke bedoening. Moeder en Joris ploeterden in het water terwijl de rest te keer ging met de keukenhanddoeken. Zelfs de potten en pannen moesten

eraan geloven. Af en toe creëerden ze een vrolijk deuntje met het afgewassen gerief. Een houten lepel op de onderkant van een grote soeppot knallen of kleine lepeltjes tegen elkaar kletsen maakten de beste geluiden in een keuken. Dekfels van de pannen tegen elkaar doen botsen had ook nut tijdens deze muzikale uitspattingen. Zo gaat de afwas snel vooruit en ben je er van af voor je het weet. Wanneer al het bestek terug in de juiste bakken lag, liepen ze naar de schoenenkast. Vader haalde er al vast de schoensmeer uit.

"De schoenen moeten er proper uit zien," verklaarde vader. "Anders raakt de Sint ze nog niet eens aan."

"En dan krijg je niets," leidde Fien er van af.

"Inderdaad."

"Waarom doen we dan beide schoenen terwijl we er maar eentje moeten klaarzetten?" vroeg Stijn.

"Omdat we nooit half werk leveren," legde vader uit.

"Onthoud dat goed."

De smetteloze schoenen werden naast elkaar in de gang geplaatst. Een voor een kregen ze van moeder een klont suiker en een wortel. Het klontje legden ze op de tip van de schoen zodat het paard van Sinterklaas het er zou

kunnen aflikken. De wortel was voor Zwarte Piet die zo veel chocolade at dat de Sint had besloten hem op een worteldieet te zetten. Ten minste, als het paard er niet eerst mee weg was. Fien legde er nog een tekening bij. Ze had er lang aan gewerkt. Zelfs Kat had zijn goedkeuring gegeven door een pootje erop te zetten. Hopelijk vond de Sint het ook mooi. Tevreden met het resultaat naast de voordeur gingen de kinderen de trap op. Ze waren doodop van een vermoeiende schooldag en de spanning voor morgenvroeg. Zonder jammeren deden ze hun pyjama aan en kropen in hun bed. Ze sliepen allen in een grote kamer. Drie bedden naast elkaar. Van klein naar groot. Fiens prinsessenbed stond het dichtst bij de deur omdat ze dan snel bij moeder zou zijn. Joris' houten bed werd strategisch onder het raam geplaatst zodat hij elke avond de sterren en de maan kon bewonderen. Het bed van Stijn stond tussen de twee in. Het zwarte dekbed was als een donkere inktvlek tussen de vele kleuren in de ruimte. Samen zaten ze aan het voeteinde van hun bed. Moeder en vader zaten op de verkleedkoffer. Ze zongen liedjes voor Sinterklaas tot de wekker aankondigde dat het slaaptijd was. Na een kus

van moeder waren ze al snel in dromenland.

Stijn schoot wakker. Hij keek naar het licht naast zijn bed. Zijn wekker deelde hem mee dat het drie uur 's nachts was. Hij wreef de slaap uit zijn rechteroog en ging rechtop zitten. Toen hoorde hij het geluid dat zijn slaap verstoord had. Er klonk gestommel onderaan de trap. Stijns voorhoofd begon te zweten en hij trok, ongeacht de hitte, zijn dekbed dichterbij.

"Joris," fluisterde hij.

Hij probeerde een normale toon te behouden, maar kon het trillen van zijn stem niet tegenhouden.

"Joris, wordt alsjeblieft wakker."

"Wat," vroeg Joris slaperig, "is er nu weer?"

"Luister," zei Stijn.

De twee luisterden aandachtig naar het gestommel dat zich naar de woonkamer had verplaatst.

"Dat is de Sint," stelde Joris hem gerust. "Doe alsof je slaapt, anders verdwijnt hij met al het lekkers."

Stijn werd weer rustig. Met een veilig gevoel vaarden ze meteen weer naar dromenland.

HOOFDSTUK 2

LEGE SCHOENEN

"Joris...Joris," zei een fluisterende stem.

Joris lag opgerold in zijn dekbed met één voet overboord. De slaapkop had nog niet veel zin in opstaan.

"Joris, wil je nu alsjeblieft opstaan," zei de stem.

Het klonk ietsje luider dan daarvoor.

"Mmmm," gromde Joris.

Met moeite kreeg hij zijn ogen open en zag links van hem het silhouet van zijn jongere broer. Daarnaast op het nachtkastje verklapte de wekker dat het nog maar negen uur was.

"Man, dat werd tijd!"

Stijn liep rond Joris' bed en deed in een veel te snelle beweging de gordijnen open.

"Zes december!" riep hij blij.

Het licht en de weerkaatsing van de zon op de sneeuw wekte een felle hoofdpijn op.

"Waarom staat je gezicht zo vreemd?" vroeg Fien, die ondertussen al in kleermakerszit op haar roze bed zat.

Haar blonde haren lagen nogal verwilderd, alsof je ze nooit uit de knoop zou krijgen.

"Hoofdpijn....," antwoordde Joris met een toegeknepen oog en een handpalm tegen het voorhoofd.

Stijn had niet veel zin om mee te leven met zijn broer.

"Komaan mannen, uit bed, pantoffels aan en naar beneden," moedigde hij aan. "Ik wil weten wat de Sint me gebracht heeft."

Fiens gezichtsuitdrukking ging van *'neen, ik ben nog veel te moe om op te staan'* naar *'ik ben zo gelukkig dat ik mezelf niet meer in bedwang kan houden'* in minder dan de tijd die je nodig hebt om te niezen. Ze sprong op en neer op haar bed. De vering kon het pluimgewicht met gemak aan.

"Yippie!"

Joris kwam eindelijk rechtop zitten wanneer Stijn de kamer rond rende als een kip zonder kop, op zoek naar zijn pantoffels. Zijn piekjes die er gisterenavond nog zo scherp uit zagen, lagen nu plat tegen zijn kruin alsof hij uren op zijn hoofd had gestaan.

"Ik weet zeker dat ik ze gisteren hier heb achtergelaten."

"Kijk eens onder je bed," probeerde Joris terwijl hij de slaap uit zijn ogen wreef en zelf onder bed tastte op zoek naar zijn eigen pantoffels.

Stijn wierp zichzelf met een tijgersprong op de grond, tussen de bedden in.

"O...ja, gevonden," zei hij toen zijn hoofd terug boven het bed tevoorschijn kwam.

Hij hield de pantoffels als een pas gewonnen trofee zo hoog mogelijk boven zijn hoofd.

"Kijk, ik kan vliegen!" riep Fien enthousiast.

Ze bleef springen en aapte de vleugelslag van een vogel na. De vering hielp haar hoogte te halen.

"Let maar op dat je dadelijk niet door het plafond zit," lachte Stijn terwijl hij zijn pantoffels aan deed.

Joris kon het niet helpen toch even te glimlachen.

"Wat zou er voor mij beneden klaar liggen?" vroeg Fien zich hardop af.

"Goh, een verbanddoosje voor wanneer je toch eens tegen het plafond beland?" spotte Stijn.

Fien stopte met springen en keek haar broer eventjes kwaad aan.

"Wacht maar tot ik seffens met mijn nieuwe speelgoed

speel."

Ze kruiste haar armen over elkaar en liet zich op haar achterwerk vallen. Haar haren vielen voor haar ogen, die ze snel probeerde weg te blazen...zonder succes. De lokken vielen steeds weer op haar gezicht. Joris had ondertussen zijn pantoffels aan en gooide zijn dekbed naar het voeteneinde zodat zijn bed kon luchten.

"Ga je daar nog lang blijven zitten of doe je je sokken aan zodat we mama en papa kunnen wakker maken?"

"Ik zou voort maken," hielp Stijn.

Nog voor je *'Recherchechef Jef, chef van de recherche'* kon uitspreken stond Fien al klaar aan de deur.

"Kunnen we?"

"Ma!" riep Stijn.

De kinderen liepen door de gang naar de kamer van hun ouders.

"Pa!" brulde Joris minstens zo luid.

"Opstaan!" schreeuwde Fien om de zin compleet te maken.

Ze stonden voor de gesloten deur van de grote slaapkamer. Stijn nam de deurklink stevig vast.

"Klaar?" vroeg hij. "We lopen naar binnen en springen op het bed, oké?"

"Klaar," stemden broer en zus in.

Hij rukte de deur open en samen spurttten ze naar binnen. Maar nog voor ze het bed bereikt hadden, kwamen ze tot stilstand. De kamer was leeg.

"Die zullen al beneden in de keuken zitten voor het ontbijt," stelde Joris gerust.

"Om ter eerste beneden!" daagde Fien haar broers uit.

Onmiddellijk stoven ze alle drie de gang weer in, op weg naar de trap. Zonder blutsen of builen geraakten ze op de benedenverdieping en spurttten verder, de keuken in.

Toen ze aankwamen keken ze verwonderd naar het lege aanrecht en kraaknette ontbijttafel. Kat cirkelde rond zijn etensbak en begon meteen te miauwen op de meest zeurende toon dat je je kan inbeelden. Zelfs hij had nog geen eten gekregen. De keuken was even leeg als de slaapkamer.

"Waar zijn mama en papa?" vroeg Fien.

"Geen idee," antwoordde Joris.

Samen staarden ze naar de lege ruimte.

"Misschien naar de bakker of zo?" probeerde Stijn.

Hij draaide zich om en slenterde naar de schoenen.

"Dan zullen we onze schoenen maar moeten leeghalen zonder hen."

Zonder aarzelen volgde Fien hem op de voet. Joris bleef nog even staan.

"Waarom zouden vader en moeder samen naar de bakker gaan en ons alleen laten?"

Het denken werd abrupt onderbroken door een schelle, doordringende gil vanuit de gang.

"Fien?"

Joris liep zo snel hij kon in de richting van het scherpe geluid dat nog nagalmde in zijn hoofd. Hij liep de hal in. Fien zat op haar knieën voor zich uit te staren.

"Onze schoenen...," bracht Stijn verward uit. "Ze zijn...Leeg!"

De schoenen waren inderdaad ongevuld. Niet alleen was er geen snoepgoed of cadeau te vinden, maar de suikerklonten en wortels waren ook verdwenen. Zelfs Fiens tekening was onvindbaar. De schoenen waren nog leger dan dat ze hen gisterenavond hadden achtergelaten. "Is dit...een grap?" stamelde Stijn. "Waar zijn mijn

snoepjes?"

"En mijn geschenkjes?" vulde Fien snikkend aan.

"Waar zijn mama en papa?" vroeg Joris zich plichtsbewust af.

Hij stapte naar de voordeur en deed hem open in de hoop dat moeder en vader net thuis kwamen. Niets dan een verlaten, besneeuwde oprit in een rustige straat.

Teleurgesteld gooide hij de deur weer dicht. De ijzige bries die hierdoor ontstond liet een stuk papier beven dat tussen de lege schoenen stak.

"Hé, wat is dat?" vroeg Fien.

Ze trok het papier van onder de zool van haar schoen.

"Laat zien," commandeerde Stijn terwijl hij de boodschap uit haar handen rukte.

"Er staat iets op geschreven," zei hij.

Stijn draaide de brief evenveel als zijn hoofd, maar kon er kop nog staart aan krijgen.

"Kom, ik zal wel voorlezen," stelde Joris voor.

Stijn gaf hem de notitie met een verslagen glimp in zijn ogen.

"Beste Joris, Stijn en Fien," las Joris luidop...

*'Beste Joris, Stijn en Fien,
Volg deze instructies om je ouders terug te zien.
Geef nog een laatste maal eten aan de kat,
Trek dan je stoutste schoenen aan en ga op pad.
In een smalle grot wring je jezelf tussen,
Waar de Branco en de Negro kussen.
Vindt daar de eerste sleutel van vijf,
Maar let goed op je dierbare hoofd en lijf.'*

"Ik snap het niet, Joris," zei Fien.

"Ik denk dat ma en pa zijn gekidnapt."

"Oudernapt," verbeterde Stijn hem.

"Dat is niet eens een woord," wees Fien terecht.

"Betweter!"

Stijn trok een gekke bek naar zijn kleine zus om toch gelijk te krijgen, maar Fien liet zich niet doen en stak haar tong zo ver mogelijk uit.

"Dus..., " ging Joris verder. "Wij moeten ze redden."

"Is dat een gedicht?" merkte Stijn op.

"Wie doet nu zoiets?" Joris staaarde naar de brief.

"Inderdaad, welke slechterik stuurt nu gedichten?"

"Niet dat, Stijn," zei Joris lichtjes geïrriteerd. "Wie

ontvoerd er nu ouders?"

"En waarom?" snikte Fien.

"Geen idee, maar wat doen we ermee?" vroeg Stijn.

"Nu rijm je al zelf!" spotte Fien.

Stijn werd rood van woede. Hij haatte gedichten en alles waar gevoelige dingen aan te pas kwamen. Zijn ademhaling werd heviger. Gedichten hoorden thuis in de wereld van de elfjes en dubbele regenbogen. Hij hield zijn vuisten al klaar om in de aanval te gaan. Stijn vond dichten een zwakte van de geest en wou in geen enkel geval ooit vergeleken worden met een dichter. Er stond al angst te lezen in Fiens ogen.

"Hou op!" kwam Joris tussen. "Allebei! Ik denk dat als we mama en papa nog willen terug zien, we best doen wat er in de brief staat."

Hij vond het zijn plicht als oudste van de drie om te leiden in tijden van nood.

"Eerst douchen. Daarna: Fien, jij geeft Kat eten. Stijn, maak een rugzak met wat spullen die we nodig kunnen hebben en vergeet het geld niet. Ik pak de laptop in. Wij hebben ouders te redden!"

Joris hoorde Stijn rommelen in hun kamer en Fien beneden tegen Kat praten. Alles liep voorlopig zoals gepland. Hijzelf zat fris gewassen en aangekleed aan de pc te chatten met Anja. Een voorbeeldige jongen kon toch moeilijk de liefde van zijn leven zomaar achter laten? Hij zei dat ze zich geen zorgen moest maken, maar dat hij een tijdje niet meer in de buurt zal zijn. Wanneer Anja vroeg waarom, kon hij niet liegen en vertelde over de lege schoenen en de brief. Na een afscheid met smileys schakelde Joris de laptop uit en ging de trap af.

"Slaapzakken, tandenborstels, flesjes water, chocolade, onze spaarpotten plus wat geld uit de geheime plek van ma en pa, extra T-shirts en onderbroeken," lichtte Stijn de goed gevulde rugzak toe. "Nog iets?"

"Geheime plek van ma en pa?" vroeg Joris zich hardop af. "Ach, laat maar zitten. Waar is Fien?"

"Hier!" riep Fien van boven. "Ik moest mijn pop nog halen."

"Wordt je nog niet te oud voor die stoffige pop?"

"Stijn, laat ze met rust," steunde grote broer haar. "Als ze die wil meesleuren is dat haar probleem, niet de onze."

Fien knikte instemmend en aaide haar dierbare, maar levensloze gezelschap. Het viel Joris op dat ze mama's armband had aangedaan.

"Een aandenken," verklaarde Fien toen ze zag dat hij naar het prachtige, blinkende juweel keek.

"Oké, alle rolluiken naar beneden en nog een laatste knuffel aan Kat en we vertrekken," zei Stijn terwijl hij de brief van de ontvoerders in het geheime gedeelte aan zijn zwarte polsband stak. "Ik wil ma en pa terug."

Stijn gooide de rugzak over zijn rechterschouder en trok Fien weg van Kat. De drie kinderen keken nog een laatste maal naar hun lege schoenen die nog steeds in de hal stonden. Met volle moed deed Joris de deur open. De blauwe en rode flikkerlichten voor de oprit voerspelden niet veel goeds.

HOOFDSTUK 3

VERRAAD

Politiewagens blokkeerden de oprit.

"Ik heb niets gedaan," stamelde Stijn. "Eerlijk waar!"

Een forse man in uniform stapte uit de auto. Met zekere passen marcheerde hij naar Joris, Stijn en Fien. Elke stap kraakte in de verse sneeuw van vannacht. Hij nam zijn pet met het logo van de lokale politie in de hand, streek zijn walrussnor met zijn andere hand plat en zuchtte diep. Er heerste een stilte van een seconde of twee, al leek het veel langer.

"Ik heb vernomen dat jullie sinds vanmorgen ouderloos zijn. Klopt dit?"

Een wolkje warme lucht dat vanonder zijn snor tevoorschijn kwam, verdween in de koude lucht.

"Uhm...," bracht Joris verbaasd uit. "Klopt."

Hij deed de deur achter zich dicht en nam aanstalten om toch door te gaan.

"Wat doe je nu?" fluisterde Stijn in zijn oor. "Straks pakt hij ons nog op!"

De man hield de kinderen met één arm tegen en ging verder.

"Ik vrees dat ik jullie moet melden dat jullie worden geplaatst in een opvangtehuis tot er een definitieve oplossing komt."

"Dat hoeft niet, meneer," begon Fien. "Wij zoeken mama en papa wel zelf."

"Hahaha," bulderde de man van de politie. "Laat ons maar het zoekwerk doen, kleine meid. Trouwens, ik kan jullie niet zomaar aan jullie lot overlaten. En je mag niet vergeten dat je ook elke dag op school aanwezig moet zijn!"

"Je gaat ons toch niet opsluiten hé," vroeg Stijn angstig.

"Neen, neen."

De man nam een doosje kauwgom uit zijn rechterbroekzak en vervolgde zijn uitleg.

"Zie je die auto daar?"

Hij wees naar het grote, zwarte voertuig dat aan de stoep stond geparkeerd terwijl hij twee gummetjes op zijn tong legde.

"Zij gaan een tijdje voor jullie zorgen."

Hij zwaaide naar de bestuurder. De schaduwen achter de

geblindeerde ramen kwamen in beweging. Het portier zwaaide open en een blinkende, zwarte schoen zette zich vastberaden op de maagdelijke, witte sneeuw. De kinderen hielden hun adem gespannen in.

Een magere, kalende man in een zakelijk, donkerblauw kostuum stapte statig uit het voertuig, gevolgd door een even slanke dame die eruit zag alsof ze verwacht werd op een of andere belangrijke prijsuitreiking. Ze droeg een elegante, rode jurk dat over haar bevallige zwarte hakken viel. Ondanks de koude leek het op een zomerjurk. De stof was zo licht dat het makkelijk speelde met het beetje wind dat er waaide. Haar opgestoken bruine haren zetten haar lange gezicht in de verf. De schmink die ze gebruikte kon duidelijk niet alle rimpels verbergen. De kraaienpoten waren nog steeds zichtbaar en lieten haar streng overkomen. Nog geen vijf seconden uit de wagen en ze rilde van kop tot teen door de ijsigheid van het weer. Zonder de deur van de auto te sluiten, stapten ze samen de oprit op. Hun bij elkaar passende ringen verklapten dat ze getrouwd waren. De man knikte nors naar de politieman met het idee te laten